

ка стане онова, щото ще да стане. Азъ не мога да я вида въ рѣцете на графътъ. Ако стана измѣнникъ, то какво ще да произлѣзе отъ това? Азъ я обичамъ, азъ сжмъ ѝ любовникъ. Азъ ща да бжда презрѣнъ човѣкъ, ако я дамъ други му. Остави ма. Азъ трѣба да ида.

МАНСФЕЛДЪ.

Удрихе, азъ вида, че когато ти и да си говорилъ за свободата ни и отечеството ни, то си лжгалъ безсрамно.

УДРИХЪ.

Ти си жестокъ, ти си жестокъ. Ти знаешъ твърде добре, че азъ са рѣшихъ да умра и да я изгуба; но да я остава въ обятията на другото, това превъзвишава силите ми . . . Като помисла само за това, то ми са чини, че сжрцето ми престава да тупка. Азъ не мога ни да ти изскажа до колко я обичамъ. Сичката кръвъ въ жилите ми е пжтна само съ нея. Разбери ма! Мене ми са чини, че нейното горѣщо джханне преминува презъ костите ми и распява ги. Азъ я обичамъ. Пусни ма.

МАНСФЕЛДЪ.

Не.

УДРИХЪ.

О, кръвъ Христова! Пусни ма, Мансфелде!

МАНСФЕЛДЪ.

Не. (Изважда саблята си).

УДРИХЪ (грабва и самъ саблята си
отъ масата).

А, така ли е? Ти самъ искашъ да стане това!

МАНСФЕЛДЪ.

Дорде сжмъ азъ жавъ, то измѣната нѣма да претѣжни презъ тоя прагъ.